

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Gaaf dan hen en, onderwijst af de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U gebod-n heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 5.	Abonnementsprijs per jaar:	5e Jaargang
1 Maart.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1900.

De Zevende dag en de Sabbat.

door Ouderling JOHN T. SPENCER.

De stelling welke de Zevende Dag Adventisten nemen, is dat God in den hof van Eden den zevenden dag als Sabbat instelde, en dit op den berg Sinai met Zijn eigen handschrift wederom bevestigde, alsook door het voorbeeld van Christus en Zijne Apostelen, die den zevenden dag heilig hielden. Zij houden ook staande dat de Zondag, of het onderhouden van den eersten dag, werd ingesteld door de Roomsche Katholieke Kerk, en dat dit het „merkteken van het beest” is, waarvan Johannes spreekt in de Openbaring; bijgevolg is het „teeken” of „zegel” van de honderd vier en veertig duizend het onderhouden van den zevenden dag als de Sabbat, enz.

Dat God den zevenden dag zegende bij de schepping, is waar, maar een nauwkeurig lezen van Deut. 5 : 15 toont aan, dat zulks de reden niet was, waarom den kinderen Israëls werd geboden hem heilig te houden. „Want gij zult gedenken, dat gij een dienstknecht in Egypteland geweest zijt, en dat de Heere, uw God, u van daar heeft uitgeleid door eene sterke hand en eenen uitgestreken arm; daarom heeft u de Heere, uw God, geboden, dat gij den sabbatdag houden zult.” Dit hoofdstuk plaatst dit gebod ook in de „Wet,” die genoemd wordt een „Verbond,” en zegt uitdrukkelijk, dat „Met onze vaders heeft de Heere dit verbond niet gemaakt, maar met ons, wij die hier heden allen levend zijn.” Hoofdstuk 6 : 1 zegt van dit verbond der Tien Geboden: „Dit zijn de geboden, de inzettingen, en de rechten, die de Heere, uw God, geboden heeft om u te leeren; opdat gij ze doet in het land, naar hetwelk gij heentrekt, om dat erfelijk te bezitten.”

Zekerlijk moet dit dus het verbond wezen, waarvan Paulus in Hebr. 8 : 7 spreekt, en waarvan hij in vers 13 zegt, dat het

is „verouderd, en nabij de verdwijning;” ook de „wet,” waarvan in Hebr. 7 : 11 gesproken wordt, en waarom hij in het 18de vers zegt, „Want de vernietiging van het voorgaande gebod geschiedt om deszelfs zwakheid en onprofijtelijkheid wil.”

Dat de Tien Geboden op den berg Sinai gegeven, de „Wet” zijn, erkennen zij zelve. In een traktaat betiteld „Scripture References” (*Schriftuurlijke Aanwijzingen*) blz. 9, artikel 14, staat, „Dat het verbond der wet of testament is de Tien Geboden,” zie Ex. 31 : 18; 32 : 15, 16; 34 : 28; Deut. 4 : 13; 9 : 9—11; 10 : 4; Hebr. 9 : 4. In het traktaat betiteld, „Who changed the Sabbath?” (*Wie heeft den Sabbat veranderd*) blz. 6, zeggen zij „met de wet van God bedoelen wij, zooals reeds vermeld, de zedelijke wet, de eenige wet in het heelal, van onveranderlijke en blijvende verplichting, de wet waarvan Webster zegt, de beteekenis bepalende volgens den zin waarin zij bijna algemeen door het Christendom gebruikt wordt, „De zedelijke wet is opgesomd in de Tien Geboden door den vinger Gods op de twee steenen tafelen geschreven en op den berg Sinai aan Mozes overhandigd.”

Wanneer dus van de „Wet” gesproken wordt, beteekent het de Tien Geboden, waarvan het vierde zegt, dat de zevende dag moet onderhouden worden als de Sabbat, een dag van rust, omdat de Heere hen uit Egypteland uit het land der slavernij had verlost (Deut. 5 : 15.) Dat deze wet geene blijvende verplichting zoude zijn, is de hoofdinhoud van den zendbrief van Paulus aan de Hebreëen, „want,” zegt hij, „indien dat eerste verbond onberispelijk geweest ware, zoo zou voor het tweede geene plaats gezocht zijn geweest.” (Hebr. 8 : 7), en „Hij neemt het eerste weg, om het tweede te stellen” (Hebr. 10 : 9.) Wat het tweede verbond is, wordt duidelijk aangetoond in het derde hoofdstuk aan de Galaten, waar Paulus, over dit zelfde onderwerp redeneerende, zegt, „Dit alleen wil ik van u leeren: hebt gij den geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?” „Die u dan den geest verleent, en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?” „Zoo verstaat gij dan, dat degenen, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn.” „En de Schrift, te voren ziende, dat God de Heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen al de volken gezegend worden. Zoo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met den geloovigen Abraham.” Zij worden natuurlijk gezegend door geloof, door gehoorzaamheid aan het Evangelie. Want zoo-velen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen. En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar: want de rechtvaardige zal uit het geloof leven; doch de wet is niet uit het geloof.” Jak. 2 : 10 en Gal. 2 : 16, 21, dat het onmogelijk is door de wet te leven, want hij die „in een zal struikelen, die is schuldig geworden aan allen.” Om tot Gal. 3 : 21

terug te keeren, vraagt Paulus. „Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre: want indien er eene wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zoo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn.” „Zoo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. Maar als het geloof gekomen is, zoo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester.”

Uit de bewijzen door den schrijver aangebracht, is het duidelijk, dat het Evangelie aan Abraham gegeven was en dat hem beloften waren gedaan, die van gehoorzaamheid aan deszelfs voorwaarden afhankelijk waren, maar de wet is om der overtredingen wil daarbij gesteld om degenen die er onder waren, tot Christus te brengen. Die opnieuw het Evangelie bracht, waarvan Jacobus spreekt als „de volmaakte wet, die der vrijheid is,” door welke de Christenen zullen geoordeeld worden (Jak. 1 : 2; 2 : 12.) In Rom 2 : 12, 16, toont Paulus de betrekking tusschen de „Wet der Vrijheid” en het „Evangelie”. Tot het Evangelie behoorden zij, want zij waren eens anderen geworden, nadat zij der wet gedood waren, zooals in Rom. 7 : 4 beschreven. Christus zeide, „Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om die te ontbinden, maar te vervullen.” (Matth. 5 : 17.) Dat Christes de wet heeft vervuld, is klaarblijkelijk het argument van Paulus in zijnen zendbrief aan de Hebreëen, Romeinen, Galaten, en in werkelijkheid al zijne zendbrieven.

Daar de wet vervuld is, waarin vervat is het gebod „gedenken den Sabbatdag, dat gij dien heiligt,” „De zevende dag is de Sabbat des Heeren, uws Gods,” moeten wij dan de gevolgtrekking maken, dat zij die „uit het geloof leven” in het geheel geen Sabbatdag moeten in acht nemen? Andere geboden werden opnieuw gegeven (zie Matth. 19,) maar aangaande dit hebben wij het volgende: „Zoo is dan de Zoon des menschen een Heere ook van den Sabbat.” (Mark. 2 : 28.) Johannes verhaalt ons in zijn Evangelie, het vijfde hoofdstuk, dat de Heere op den Sabbatdag eenen lamme genas en door de Joden beschuldigd werd den Sabbat te breken, waarom zij Hem zochten te dooden. Hij antwoordde: „Mijn vader werkt tot nu toe, en Ik werk ook.” In het vierde hoofdstuk van de Hebreëen zegt Paulus, na de verklaring dat het Evangelie onder Mozes aan Israël verkondigd was herhaald te hebben, dat door den Heiligen Geest van een anderen dag van rust gesproken werd dan de zevende dag, (Hebr. 3 : 7) „hoewel zijne (Gods) werken van de grondlegging der wereld af al volbracht waren.” „Want indien Jezus hen in de rust gebracht heeft, zoo had Hij daarna niet gesproken van eenen anderen dag. Er blijft dan eene rust over voor het volk Gods. Want die ingegaan is in Zijne rust, heeft zelf ook van Zijne werken gerust, gelijk God van de Zijne.” Bij gevolg bepaalde Hij ook eenen dag van ruste, zooals Zijn Vader deed.” Hand. 20 : 7; 1 Kor. 16 : 1, 2; Openb. 1 : 10, enz, toonen de gewoonte van de Heiligen aan, van op den eersten dag der

week te vergaderen om brood te breken, en deze werd genoemd de dag des Heeren. Ons is, als Heiligen der laatste Dagen, bevolen dezen zelfden Dag des Heeren te heiligen (zie Leer en Verbonden 59 : 9—13), en dit gebod is bevonden in volkomen overeenstemming te zijn met de Schriftuur, die onze Adventisten-vrienden voorgeven te gelooven „zoals zij moet gelezen worden.”

Zij moeten zich in dit „Merkteeken” vergissen, zooals zij zich met betrekking tot de „Advent” in 1844 vergisten. (De „Advent” beteekent de tweede komst van Christus.)

Christus zeide tot Zijne Apostelen, „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt.” (Joh. 13 : 34.) In zijn tweeden zend-brief zegt Johannes, „En dit is de liefde, dat wij wandelen naar Zijne geboden. Dit is het gebod, gelijk gijlieden van den beginne gehoord hebt, dat gij in hetzelfde zoudt wandelen.” (Zie Mark. 1 : 1, 4, 5, 7, 8; 1 Kor. 15 : 1—4.) „Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden den Vader en den Zoon.” (2 Joh. : 9.) „Indien de rechtvaardigheid door de Wet is, zoo is dan Christus tevergeefs gestorven.” (Gal. 2 : 21.) *Impr. Era.*

Het Leven van den Apostel Paulus.

Door Professor WILLARD DONE.

In het zuidelijke deel van Klein-Azië was eene provincie, Cilicia genaamd. De voornaamste stad van deze provincie heette Tarsus. Als een middelpunt van opvoeding en geleerdheid wedijverde deze stad met Athene en Alexandria. Van de omliggende streken stroomde de jeugd naar Tarsus te zamen, om naar de stem van zijne talrijke leeraars en filosofen te luisteren. Zij had eene gemengde bevolking, waarvan een der sterkste elementen de Joden waren, sommige van diegenen, die Palestina hadden verlaten en die in al de groote steden van het Romeinsche Keizerrijk woonden. Eenige van de Joden, die te Tarsus woonden, waren Romeinsche burgers, ongetwijfeld wegens diensten, die zij den keizer bewezen hadden. In een van deze familiën werd een zoon geboren, dien de ouders Saul noemden, welke naam beteekent „gevraagd”. Hieruit leiden wij af, dat hij de oudste zoon was, en dat zijne ouders op zulk eene gift vurig gehoopt hadden.

Saul was van geboorte dus een Jood, en erfde de overleveringen van dat ras; hij was een vrij Romeinsch burger en had aanspraak op al de voorrechten en vrijheid, die aan dat burgerschap verbonden waren. Het lezen van zijne geschiedenis toont aan, hoe dit laatste feit voor hem van waarde was onder zekere omstandigheden. Wij weten ook, dat Saul tot de sekte der Farizeën behoorde, en was opgevoed in al de begrippen en al het vooroordeel van die klasse. (Hand. 23 : 6; 26 : 5). Aangaande den ouderdom van Saul worden wij geheel in het duistere gelaten. Het eerste gedeelte van zijn leven is ons ook onbekend, uitgenomen waar wij hier

en daar een blik in hetzelfde mogen werpen, door zijne redevoeringen en zendbrieven. Uit deze korte aanhalingen vernemen wij, welke zijne geboorteplaats was, dat hij van geboorte een Farizeër en een Romeinsch burger was, een tentmaker van beroep, en dat hij door den grooten Joodschen leeraar Gamaniël onderwezen werd. Wij zijn onzeker hoeveel geleerdheid in de Grieksche filosofie hij verkreeg, daar de aanhalingen en zinspelingen van dien aard, die in zijn spreken of geschriften voorkomen, het gevolg mogen zijn van eene diepe of begrensde kennis van deze filosofie.

Saul wordt het eerst genoemd in de geschiedenis van het Nieuwe Testament, in verband met de steeniging van Stefanus, de eerste Christen-martelaar. De gebeurtenis had plaats omtrent het jaar 34 n. C. Uit de woorden van den geschiedschrijver zouden wij oordeelen, dat Saul meer dan het deel van eene lijdelijke instemming nam in dit treurspel, want de getuigen legden hunne kleederen aan zijne voeten, terwijl zij bezig waren met de steeniging. Hierna verdwijnt Saul uit het gezicht, totdat het verhaal van zijne bekeering gegeven wordt, maar wij weten, dat Saul gedurende het tijdperk van een of twee jaren tusschen de steeniging van Stefanus en zijne eigene bekeering, ijverig betrokken was in het groote stelsel van vervolging, dat door geheel Palestina en Syrië tegen de Christenen ondernomen werd. Het was toen hij zich op den weg naar Damaskus, de hoofdstad van Syrië, bevond met eene boodschap van den hoogepriester om alle Christenen gevangen te nemen en gebonden naar Jeruzalem te brengen, dat hij met blindheid geslagen en door de macht en de stem van Jezus bekeerd werd. (Hand. 9:1-6).

Ik ben niet een van die, welke gelooven, dat Paulus gedurende deze reis langzamerhand werd voorbereid voor zijne bekeering, door zijn eigen nadenken over zijne handelwijze. Schijnbaar was hij juist zoo hardnekkig en vastbesloten in zijne vervolging van de Christenen toen hij Damaskus naderde, als toen hij Jeruzalem verliet. Als een vrome Jood meende hij Gode eenen dienst te doen door zoo te vervolgen degenen, die de Joden openlijk beschuldigden van den Zoon van God gedood te hebben. En de persoonlijke verschijning en aankondiging van den verrezen Messias was noodig, om hem te toonen dat hij verkeerd handelde. De gansche opvoeding, van zijne jeugd tot hij zijne mannelijke jaren bereikte, was zoodanig, dat zij hem overtuigde dat hij recht deed. Toen de stem uit den hemel hem toeriep: „Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?” moest hij de vraag stellen: „Wie zijt Gij, Heere?” en kreeg tot antwoord: „Ik ben Jezus. Dien gij vervolgt; het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan,” vóór dat hij ten volle overtuigd was, dat Jezus de Messias was. Maar zoo volkomen was hij toen verzekerd, dat hij, van dien dag tot hij geroepen werd zijn leven voor deze getuigenis neer te leggen, daarin nooit meer twijfelde.

Saul werd door zijne handlangers in de stad Damaskus geleid, en kwam, in gehoorzaamheid aan het bevel des Heeren, Ananias

tot hem en legde hem de handen op tot de herstelling van zijn gezicht. Onmiddellijk daarna werd hij gedoopt. Volgens zijne eigene verklaring (Gal. 1.:17) ging Saul van Damaskus naar Arabië, waar hij de volgende drie jaren doorbracht. Wij weten niet, met welke bedoeling hij naar Arabië ging, maar het mag geweest zijn om zich door eenzame bepeinzingen, studie en gebed voor te bereiden voor het groote werk, dat van hem geëischt werd. Na zijn verblijf in Arabië keerde hij naar Damaskus terug, maar hij ontving aldaar zulk eene harde behandeling van de handen der Joden, dat hij nauwelijks zijn leven redde, door in eene mand nedergelaten te worden door het venster van een huis, dat op den muur van de stad gebouwd was.

Dit was de gelegenheid van zijn eerste bezoek te Jeruzalem na zijne bekeering. Te Jeruzalem werd hij met eene zekere mate van wantrouwen ontvangen, wegens de herinnering aan zijne bittere vervolging van de discipelen. Barnabas kwam tot zijne hulp en gaf verzekering van de oprechtheid zijner bekeering. Saul stilde ook de vreeze der discipelen door in het openbaar te prediken, dat Jezus de Messias was, en tegen de ongeloovigen, beiden Joden en Grieken, te strijden. Dit verbitterde zijne vijanden in de stad zoo, dat zij zijn leven zochten. De andere discipelen spoorden hem aan om naar Cesarea te gaan, en zonden hem van daar naar Tarsus, zijne geboortestad, tot de woede van zijne vijanden bedaard zou zijn. Deze gebeurtenis vond plaats in het jaar 38 n. C.

Niet lang daarna werd Barnabas naar Antiochië gezonden voor een werk in de bediening, en hij begaf zich naar Tarsus en bracht Saul met zich terug naar Antiochië. Hier vestigden zij voor een jaar hun hoofdkwartier, en predikten en bedienden onder het volk. Aan het einde van dien tijd gingen Saul en Barnabas met gaven naar Jeruzalem, die door de heiligen in Antiochië voor de waardige armen in Judea vergaderd waren. Kort daarna terugkeerende naar Antiochië, begonnen deze twee, met Johannes bijgenaamd Markus, hunne eerste groote zendingsreis. Zij staken eerst over naar Cyprus en reisden door dat eiland, terwijl zij het Evangelie predikten en vele machtige werken deden. Hier was het, dat Saul door den geschiedschrijver Lukas voor het eerst Paulus genoemd werd. Dit moge een verzachte vorm van den naam Saulus geweest zijn, of het moge een bijnaam geweest zijn, hem gegeven vanwege zijne korte gestalte (*Paulus*, „klein”). Hoe het ook zij, hij is ons het best onder dien naam bekend.

Van Cyprus begaven zij zich naar de zuidelijke kust van Klein-Azië, en reisden door die streken, waar zij predikten, vermaanden, wonderen deden en vervolging leden; Paulus werd te Lystra als een god aanbeden, doch later in die zelfde stad bijna ter dood gesteenigd. Om een onbekende reden verliet Johannes Markus hen gedurende deze reis, en ging naar Jeruzalem. Door de landstreken terugkeerende, waar zij kerken hadden opgericht, bevestigden Paulus en Barnabus dezelve, en zeilden toen van Klein-Azië rechtstreeks naar Antiochië in Syrië, waar hun hoofdkwartier

was. Hier gaven zij verslag van hunnen zendingsarbeid, en verbleven eenigen tijd bij de Heiligen.

Omtrent het jaar 53 n. C. gingen Paulus en Barnabas op naar Jeruzalem; hun bezoek was bij gelegenheid van het geschil, dat ontstaan was met betrekking tot de besnijdenis van bekeerde heidenen. Tot geluk voor den vrede van de Kerk werd deze zaak wijselijk geregeld, en toen keerden Paulus en Barnabus, met Silas en Judas Barsabas weder naar Antiochië. Hier vertoefden zij eenigen tijd, en predikten het woord des Heeren met betrekking tot de besnijdenis. Paulus deed aan Barnabas het voorstel, dat zij de steden, waar zij te voren gemeenten van de Kerk hadden gesticht, zouden bezoeken, en zij maakten toebereidselen voor de reis. Er ontstond tusschen hen verdeeldheid over de vraag, wie hen zou begeiden, daar Barnabas zijnen neef Johannes Markus verlangde, en Paulus van de meening was, dat hij de heilige verantwoordelijkheid niet waardig was, omdat hij hen voorheen had begeven. Het geschil eindigde, doordien Barnabas Markus verkoos, en Paulus Silas, waarna zij scheidden om elkander nooit meer te ontmoeten.

(Wordt vervolgd.)

De Zending in andere Landen.

Het verslag van de Britsche Zending geeft 271 als het aantal Zendingen in Engeland, Ierland en Schotland werkzaam, behalve 8 vrouwelijke Zendingen. Het Zendingsveld is in 13 Conferentiën verdeeld en telt 4588 zielen. Het aantal personen gedurende het jaar 1899 gedoopt, is 416.

In het volgende zien wij, hoe de Heere de gave van het spreken in vreemde talen somtijds gebruikt om groote zegeningen en troost op Zijne kinderen uit te storten. Het geval ontleenen wij uit een schrijven van eene Zuster Mayo, verschenen in de *Millennial Star* van 22 Februari.

Deze zuster was met haren echtgenoot en kinderen van Engeland naar Utah vertrokken, waar zij zich in de stad Nephi vestigden. De man was hier echter eerst niet voorspoedig op maatschappelijk gebied, en verdiende in den tijd van acht maanden bijna niets. Hij werd zeer neerslachtig en sprak ten laatste veel van naar Engeland terug te keeren. Toen hij op het punt stond dit plan uit te voeren, begon zijne vrouw in haren angst te vasten en den Heere ernstig aan te roepen om uitkomst. Toen zij aan het eind van haar vasten de Zustersvergadering bezocht, gevoelde zij, dat de gave van vreemde talen in de zaal was. Zij wist niet waarom, want zij had het nooit bijgewoond. Weldra stond eene zuster op en begon in eene vreemde taal te spreken, en toen zij klaar was, stond eene andere zuster op en gaf de uitlegging van hetgeen gezegd was. Zij zeide, dat het een zegening was voor Zuster Mayo, en dat God Broeder Mayo daarheen zou leiden, waar Hij van haar eene machtige vrouw zou maken; daar zij eene

grootte zending onder de jeugd van Zion te vervullen had. Haar werd gezegd, dat zij welgemoed moest zijn, daar zij dag en nacht door hemelsche wezens bewaakt werd, dat de engelen over haar tevreden waren, en dat, indien zij den Heere getrouw wilde zijn, Hij haar met alles overvloedig zou zegenen. Zij schrijft, dat zij al de heerlijke dingen niet kan noemen, die haar beloofd waren bij getrouwheid.

Een paar dagen later verkreeg Br. Mayo werk in de stad Provo, waarin hij buitengewoon gezegend werd. Drie weken later werd Zuster Mayo aangesteld als eene leerares van de Zustervergadering, en slechts twee maanden later als leerares in de Zondagsschool. Zes maanden geleden werd zij door den Bisschop gezegend en aangesteld als eene reizende Zendelinge voor de Zusterverenigingen. Zoo traden de zegeningen door de gave van vreemde talen over haar uitgesproken, in vervulling.

Mededeeling.

Het vertrek van Ouderling G. J. S. Abels, dat aangekondigd was te zullen plaats vinden op 1 Februari van Glasgow, is door de omstandigheden, die zich na het vaststellen van dien datum hebben voorgedaan, uitgesteld moeten worden. Het overlijden van onzen geliefden Broeder, Ouderling A. W. C. Lau Keilholz, op 25 Januari, en het voornemen, indien mogelijk, zijn stoffelijk overblijfsel naar Utah te vervoeren, stelde de wanschelijkheid voor, dat Broeder Abels de zorg voor het overbrengen van dat lijk op zich konde nemen. Het was ook het verlangen, tegelijk met dat van Broeder Lau te verzenden het lijk van Ouderling Jos. Hogan Jr.; doch om dit te doen, moest eerst eene permissie van de regeering alhier verkregen worden tot het opgraven van laatstgenoemd lijk. De beslissing van de autoriteiten aangaande het verleenen of weigeren dier toestemming liet echter tot nu toe te vergeefs op zich wachten; en zoo werd het noodig, na zoo lang te hebben uitgesteld, in het geval van Broeder Lau te handelen, en zijn lijk, dat nog steeds, in hermetisch gesloten kist gelegen, boven de aarde stond, te begraven of op te zenden.

Dientengevolge begaf zich Ouderling Abels Zaterdag nacht, 24 Februari, op reis naar Zion, waarheen hij het lijk van broeder Lau zal begeleiden en bezorgen. Hij reist van Rotterdam per boot naar Liverpool, om zich daar den 6en Maart op het stoomschip *Columbia* van de *Leyland-linie* naar New-York in te schepen.

Zuster Lau maakt de reis niet met die lijn, maar is dien-zelfden dag naar Glasgow vertrokken, om aldaar op de boot *Anchoria* van de *Anchor linie* den 26 Februari plaats te nemen. Zij zal bijgevolg denkelijk enige dagen vroeger aankomen dan Ouderling Abels, aan wien de zorg van het stoffelijk overblijfsel van haren zoo ontijdiglijk overleden echtgenoot voor het vervoer is toevertrouwd.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Reinheid.

Een van de hoedanigheden, welke door vele menschen veronachtzaamd wordt, en die nochtans eene groote uitwerking heeft op het geluk van het menschedom in dit leven, en zelfs dikwijls zijnen invloed uitoefent op ons lot in de toekomstige wereld, is REINHEID.

Wijl deze deugd, zoowel als de anderen, tot de welvaart des menschen noodig is, moet hij ze in praktijk brengen in ieder opzicht en opvatting des woords, wil hij zijn geluk en vreugde volkomen doen zijn. Hij heeft dan te streven om die heilzame eigenschap in toepassing te brengen aan hem, om hem, en in hem, of in a. w. aan zijn lichaam, in zijne omgeving, en in de gedachten zijns harten.

Het verheven doel, waarom wij op aarde zijn geplaatst, is onze zaligheid uit te werken, Gode door onze handelingen te verheerlijken, en onze medemenschen tot nut en zegen te zijn; doch een klein onderzoek en een weinig nadenken zal ons tot de overtuiging en het inzicht leiden, dat dit niet ten volle kan gedaan worden zonder het beginsel van reinheid in praktijk te brengen, ja dat het achterwege laten van hetzelfde zelfs in vele gevallen kan oorzaak zijn, dat het groote doel ook niet in eenige mate verwezenlijkt wordt.

Een van de grootste zegeningen, welke de mensch op aarde kan genieten, is eene goede gezondheid, en deze kan door niets meer bevorderd worden dan door in- en uitwendige reinheid van het lichaam. Zelfs is reinheid een voorbehoedmiddel tegen vele ziekten. Tot het zuiverhouden van het bloed en de innerlijke deelen des lichaams, bij voorkeur zulke spijsen en drank te gebruiken, die der gezondheid het meest voordeelig zijn, en door wasschen, baden, en verschoonen op geregelde tijden. de huid vrij en rein te houden van uitwendige vuilnis en besmetting, zou ons een heilige plicht moeten zijn. En dat zulks den Heere welgevallig en zelfs Zijn verlangen is, daarvan getuigt het „Woord der Wijsheid” en ook sommige wetten aan Mozes gegeven. Deze zijn geene wetten, die *bindend* zijn op ons, want het Evangelie is een beginsel van Vrijheid; doch het eerste werd ons in deze dagen door openbaring als een „WOORD VAN WIJSHEID” gegeven, met eene belofte daaraan verbonden, en dient tot ons nut, gezondheid en vooruitgang. De gezondheidswetten van Mozes echter zouden wij niet versmaden, omdat wij niet onder de wet staan; maar wij zouden de wijsheid daarin vervat, eveneens als van boven komende,

leeren en daaruit praktisch voordeel trekken. En dit zouden wij putten uit alle bronnen.

De toestand des lichaams heeft gewoonlijk een grooten invloed op het gemoed van den mensch. Een welonderhouden reinheid des lichaams, der gezondheid bevorderlijk, geeft eene frissche, aangename stemming des geestes, en brengt een gevoel van tevredenheid en voldoening, die zeer behulpzaam is in den strijd tegen de moeilijkheden en onder de beproevingen des levens. De zonen en dochteren van Adam, die op deze aarde hunne zaligheid uitwerken, hebben voor deze groote taak noodig, bezielde te zijn met vertrouwen met hoop, liefde en tevredenheid; ja, zij zouden zelfs vervuld zijn met blijdschap en vrede, want dat zijn de vruchten des Geestes. Het is dan niet alleen eene tekortkoming, maar eene zonde, wanneer wij toelaten, dat onreinheid aan onze blijmoedigheid en tevredenheid afbreuk doet en wij zoodoende niet ten volle de zegeningen van het Evangelie genieten.

Om dezelfde reden is het een vereischte, dat wij in onze omgeving het beginsel van reinheid ter aanschouwing geven. De huizen van de Heiligen der laatste Dagen, en derzelver bewoners zouden een voorbeeld van reinheid moeten zijn. Het is alsdan aangamer, met elkander om te gaan: goede smaak, opvoeding en de Geest van het Evangelie vereischen zindelijkheid in huis, in het eten, in de kleeding en aan den persoon. En indien wij die dingen niet in acht nemen, zullen wij anderen daarin eene ergernis geven, en oorzaak zijn, dat sommigen tegen ons een vooroordeel hebben. Alle goede eigenschappen hebben aantrekkingskracht, want het goede verheugt zich in het goede het reine in het reine.

Er zijn weer anderen, echter, wier gewoonten wel den stemmel van uiterlijke reinheid dragen, doch wier harten nooit gezuiverd zijn van de zonden der wereld, of die wederom gedwettelijk daarin vervallen zijn, nadat zij de waarheid hadden aangenomen; en deze zijn het, die ook niet den vrede van het Evangelie genieten, want hunne onreine gedachten leiden hen tot allerlei booze dingen. Onze Heiland zeide: „Van binnen uit het hart der menschen komen voort: kwade gedachten, overspelen, hoererijen, doodslagen, dieverijen, gierigheden, boosheden, bedrog, ontuchtigheid, een boos oog, lastering, hoovaardigheid, onverstand; al deze booze dingen komen voort van binnen, en verontreinigen den mensch.” Indien de mensch eenige dezer zonden te bestrijden heeft, zal hij het gemakkelijkst er in gelukken ze te overwinnen, door zijn hart te zuiveren van zelfs de minste gedachte, die tot eenig van de hierboven vermelde dingen zou kunnen opleiden. Indien hij waakt, dat zijn hart niet verontreinigd wordt, zal er ook misschien weinig gevaar zijn voor het onrecht zelve. Welk een volkomen geluk zou de mensch smaken, indien in zijn hart niet opkwamen allerlei gedachten, die in tegenstrijd met den Geest van God en zondig zijn, indien hij bevrijd kon blijven van booze overdenkingen, van gedachten van wangunst, gierigheid, zelfzucht, hoogmoed, lastering, verbittering, onoprechtheid, leugen, onkuisheid en vele andere

zonden. Welk een aangename vrede zou immer zijne ziel vervullen, en welk een reine, alles verdragende en alles overwinnende liefde zou daarin wonen, die hem steeds blijmoedig en tevreden zou doen zijn in zijn lot en van hem een weldoener zou maken voor zijne medemenschen! Hij zal dan aan het ware doel van zijn bestaan op aarde kunnen beantwoorden en het gebod van zijnen Verlosser en Voorganger van lieverlede meer in praktijk brengen, toen Hij zeide: „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is,” en „Zijt heilig, want Ik ben heilig,” totdat zijn hart zal ontdaan zijn van alles wat den mensch verontreinigt, en hij kan gevoelen, dat hij geheel en al bereid is om in te gaan in de vreugde en heerlijkheid zijns Heeren. De Heiland zeide: „Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien,” en de geliefde Apostel Johannes drukte zijne verwachting en de belofte uit in deze woorden: „Wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; *en een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is.*” „Of weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is van den Heiligen Geest?” De Heilige Geest Gods kan niet in onreine tabernakelen wonen. Zoo de mensch dien Geest en deszelfs vruchten wil genieten, zoo moet hij dien tempel reinigen, en van binnen en buiten ontsmetten. „Zoo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt.”

Eene korte beschouwing van dit groote beginsel van reinheid toont ons duidelijk en klaar, dat door het onderhouden van hetzelfde kostelijke zegeningen worden verkregen, en dat deze deugd, waar en in welk opzicht zij kan uitgeoefend worden, van groot gewicht is en een grondslag en middel is van vooruitgang en geluk. Zij is een deel van het Evangelie en behoort onze gewillige aandacht ten allen tijde te genieten. R.

Openbaring door Werken en Woorden.

„Ik geloof niet in openbaring”, is eene uitdrukking, die algemeen genoeg is in deze eeuw van snoevende verlichting en groote werken, maar het is moeielijk om eenige menschelijke kennis te vinden, die niet het gevolg is van openbaring, hetzij uit de „tweede hand” of rechtstreeks van de Godheid. De geleerdheid der scholen is meestal kennis uit de tweede hand, wijl er veel van door menige handen gegaan is en bijgevolg door louter meening veel verdund is geworden.

De kennis, welke door proefneming en onderzoek van de natuur verkregen wordt, is ver verheven boven die gewoonlijk in de scholen geleerd wordt; nochtans nemen vele scholen nu de methode aan van onderwijs in laboratorium — d. w. z. dat de leerling in aanraking gebracht wordt met de natuur, zoodat hij kennis uit de eerste hand moge ontvangen, inplaats van als zeker aan te nemen de verklaringen van de leeraars of boeken. Maar zegt iemand, „Wat heeft dit alles met openbaring te doen?”

Het antwoord is, veel; want, gelijk het stuk beeldhouwwerk slechts de uitdrukking is van gedachten in het brein van den kunstenaar gevormd, vóór hij met den beitel begon, zoo zijn al de vormen en verschijnselen van geschapen dingen de uitdrukking van de gedachten van den Schepper; en iedere gedachte of gevoel door waarneming, in de gedachten van een klein kind, of door onderzoek en proefneming in het verstand van den grondigsten filosoof verwekt, is slechts de wedervoortbrenging van de gedachte der Godheid, die uitgedrukt is in eene meer bepaald en verstaanbare handschrift dar de vereenigde macht van al de talen der aarde.

„De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk. De dag aan den dag stort overvloediglijk spraak uit, en de nacht aan den nacht toont wetenschap. Geene spraak en geene woorden zijn er, waar hunne stem niet wordt gehoord.” Psalm 19:2-4.

Het hart des sterrekundigen zwelt bij het aanschouwen van de grootheid der hemellichamen, en hij scheidt er genot in, benevens de verscheidenheid, de volmaakte harmonie hunner bewegingen na te gaan. God openbaart hem door een niet te misvatten vorm van uitdrukking eenige van de gedachten en gevoelens, welke Hij „in den beginne” ondervond. Wanneer de mensch de wonderen aanschouwd die eene scheikundige of natuurkundige werkplaats of door het vergrootglas ten toon gespreid worden, begint hij slechts het alphabet te leeren van die taal, waardoor God voorheeft, de gedachten te openbaren, welke Hij in het werk der schepping ondervond.

De melodie en harmonie, die voortgebracht worden door eene behoorlijke schikking en samensmelting van muzikale klanken, geven vreugde aan het geoeffende oor en roepen verwondering te voorschijn over de verscheidenheid en liefelijkheid daardoor teweeggebracht. Wanneer de harmonische samenstelling en de vermenigving van kleuren en de afwisseling in vormen in de bloemenwereld aanschouwd wordt, wordt de menschelijke ziel met eene gewaarwording van ongemeene blijdschap vervuld, die vermeerderd wordt door eene aangekweekte bekwaamheid om deze taal te verstaan. De aangename reuk van de bloemen vervult de ziel met verrukking. Al deze dingen zijn openbaring tot Zijne kinderen, in eene geringe mate, van de gevoelens welke God ondervond, toen Hij zijne plannen vormde, zelfs vóór Hij deze plannen uitvoerde en alle dingen „goed” heette.

Al de gesproken of geschreven taal der aarde zou iemand nooit den geur van de roos doen beseffen, noch de kleuren van den regenboog, den smaak van een sinaasappel of de toonen van een muziekinstrument. Gods woorden door Zijne eigene stem of door de stem van engelen of profeten gesproken, worden dikwijls misverstaan, niet vanwege Zijne onbekwaamheid om aan Zijnen wil uitdrukking te geven, maar wegens onze verstandelijke onbekwaamheid om te begrijpen, en de tekortkomingen van onze taal als een middel tot bekendmaking van de gedachten der Godheid; maar

Zijne werken zijn volmaakte middelen tot uitdrukking van Zijne gedachten, voor zoover des menschen bekwaamheid om ze te lezen strekt.

Talen zijn niet in staat geweest om den mensch ten volle bekend te maken met de persoonlijkheid en eigenschappen van God en Zijne betrekking tot het menschelijke geslacht; hetgeen bewezen is door de groote tegenstrijdigheid van meeningen aangaande dit onderwerp zelfs onder die zich Christenen noemen in onzen tegenwoordigen tijd. Dewijl de mensch, door het middel van de gesproken taal, faalde God te verstaan, openbaarde Hij Zich persoonlijk aan Abraham en aan Mozes, en zond in het midden der tijden Zijnen Zoon, een lid van de Godheid, om een lichaam van vleesch en been op Zich te nemen. Hij stierf, verrees uit het graf, vertoonde Zich aan Zijne discipelen, bewees hun dat Hij met hetzelfde lichaam, dat aan het kruis genageld was, opgestaan was, en voer in hunne tegenwoordigheid met dat lichaam ten hemel; en, alhoewel Hij verklaarde, „Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien,” en Paulus verklaarde, dat Hij het uitgedrukte beeld van den Vader was, willen de menschen toch blijven beweren, dat die God zonder lichaam, deelen of gemoedsbewegingen is. Zulke begrippen eeuwen lang in de harten van het volk ingeprent door de leeringen van ongeïnspireerde voorgangers, toonen duidelijk de noodzakelijkheid aan van eene herhaling in onze dagen, van eene lichamelijke, zichtbare verschijning, om het verstand der menschenkinderen van deze valsche ideën te ontnuchteren, want „dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt.” Om in deze behoefte te voorzien, openbaarden de Vader en de Zoon Zich beiden, in lichamelijken vorm als twee onderscheiden, afzonderlijke personen aan Joseph Smith, toonende dat Zij niet één waren in bestanddeelen, maar alleen in zin, in oogmerk en in het uitvoeren van den goddelijken wil.

Na deze openbaring wist Joseph Smith meer van de persoonlijkheid van den Vader en den Zoon, dan hij had kunnen weten door gansche boekdeelen van geschreven werken over dit onderwerp te lezen, indien zelfs geschreven door hen die wisten; want kennis van anderen ontvangen door gesproken of geschreven taal, is ten hoogste uit de tweede hand, en is bij den hoorder of lezer slechts geloof; terwijl die dingen, welke door den Schepper, de bron van alle kennis, geopenbaard worden, eene wetenschap worden, onafhankelijk van de geloofwaardigheid van eenigtusschenpersoon. De getuigenis, welke door den Heiligen Geest tot den ware geloovige komt, is stellig, voor hem die ze ontvangt, maar geene spraak kan die getuigenis aan anderen mededeelen — het moet ondervonden worden, om verstaan te worden.

A. W. (*Mill. Star*).

Niet hij is gelukkig, die van alles omringd is, wat gelukkig maken kan; maar slechts hij, die hetgeen onder zijn bereik is, hetzij veel, hetzij weinig, genieten kan.

NICOLAAS BEETS.

Onverschrokken en Schrande.

Colonel Hinton geeft in de *New Voice* een anecdote over Charles Sumner, den Amerikaanschen staatsman. De gebeurtenis toont, dat een man des vredes ook wel een man van veel moed en tegenwoordigheid van geest kan zijn. Het voorval had vele jaren geleden te Washington plaats.

„Weest niet bevreesd, dames!” zeide eene groote, voornaam-uitziende heer.

Die stem had dikwijls den Senaat bewogen — zij was diep, zacht, doordringend. De twee dames en de persoon die tot haar sprak, reden in een „bobtail-car” — zooals de zwakke kleine rijtuigen van dien tijd genoemd werden, en voor dewelke gewoonlijk een muilezel of een beenderig paard gespannen was. Het rijtuig reed den steilen heuvel ten zuiden van het Baltimore-en-Ohio station af.

Een oogenblik vóór de bedarende raad werd gegeven, had het wagentje de Delaware Avenue gepasseerd, en hobbelde nu de helling af. Een hevig gedruisch achter hen deed den koetsier een angstigen blik achter zich werpen, en de drie reizigers, die zijne beweging volgden, zagen duidelijk genoeg, dat hij reden had voor zijne ontsteltenis.

Een zware brouwerswagen beladen met vaten, die zich spoedig over de heele straat verspreidden, kwam op het rijtuig af, getrokken door twee hollende paarden. De voerman was er reeds afgeworpen, en lag waar hij gevallen was. De verschrokken koetsier van het rijtuig zweepte zijn muilezel uit al zijne macht, in de hoop, vóór de verwachte botsing den hoek der avenue om te rijden. Indien het rijtuig zou geraakt worden, zou het zekerlijk verbrijzeld worden. De dames waren stil, doch bleek en beefden. Beide waren met den heer bekend, die haastig, maar niet zonder waardigheid opstond. Senateur Charles Sumner, ernstig, net, goed gekleed, stond, met een witten, met groene zijde gevoerden zonnescerm in de hand, in de deur van het rijtuig, toen hij die laatste woorden sprak.

De heete adem van de woeste paarden kon in het rijtuig gevoeld worden. De Senateur stond in de deur, met zijnen zonnescerm uitgestrekt, en zoo kalm en met zoo veel waardigheid, alsof hij juist den President van den Senaat aansprak vóór hij eene redevoering begon. De zware paal van den wagen was maar zes duim van het lichaam van den Senateur verwijderd. Hij zou zekerlijk hem het eerst getroffen hebben. Als een bliksemstraal werd de zonnescerm voor de oogen der paarden opgedaan. Deze deinsden op hetzelfde oogenblik verschrokken af, en het rijtuig zweefde in veiligheid den hoek om, terwijl een der dieren viel en het andere met zich sleepte, en de wagen omgeworpen werd.

„Het is alles in orde, dames,” zeide de Senateur, terwijl hij ging zitten. „Er was waarlijk geen reden om bevreesd te zijn.”

Juw. Instr.

Gemengd Nieuws.

Daar de Salt-Lake Ring van Zion gedurende de laatste jaren zeer is toegenomen in ledental, en zeer groot werd om te besturen, hebben de autoriteiten van de Kerk besloten hem in drie Ringen te verdeelen. Een gedeelte blijft den naam van Salt Lake Ring dragen, en de twee nieuwe, die onlangs georganiseerd zijn, heeten de Jordan Ring en de Granite Ring. Deze vormen de 41ste en 42ste afdelingen van de Kerk, welke den naam van *Ringen van Zion* dragen.

De mijnen van Utah hebben gedurende het jaar 1899 voortgebracht over 8.400.000 gulden aan goud, tegenover 5.700.000 in 1898. De opbrengst van zilver was ongeveer 25.250.000 gulden tegen 21.000.000 gulden in 1898. Eene mijn, de Silver King mijn, betaalde in 1899 de som van 1.562.500 gulden uit in interest of dividend.

De twee beetsuiker fabrieken, te Lehi en te Ogden, maakten gedurende het verlopen jaar 18.000.000 pond suiker, en betaalden vóór bieten aan de landbouwers uit ongeveer 275.000 dollars (687.500 gulden),

In Salt Lake City zetten de banken 49.000.000 dollars (122½ miljoen gulden) meer om dan in het jaar 1898.

Eene onderneming die, wanneer voltooid, ook grootelijks tot de ontwikkeling van den Staat Utah zal bijdragen, is het aanleggen van eene spoorlijn van Salt Lake City naar Los Angeles, in het zuidelijk deel van California, waarvan reeds 290 mijlen klaar zijn en waardoor de reis van die stad naar Chicago 500 mijlen korter wordt.

Bescheiden berekeningen van wetenschappelijke mannen schatten, dat de wateren van het Groote Zoutmeer van Utah ongeveer 400.000.000 ton gewoon zout bevatten.

Broeder Evan Stephens, de bekwame leider van het vermaarde Tabernakel koor van Salt Lake City, heeft zich op reis begeven om een jaar afwezig te zijn, gedurende welken tijd Horace S. Ensign zijne verantwoordelijke plaats zal innemen. Na de laatste zang-oefening onder leiding van Prof. Stevens bereidde het koor onzen geliefden President Lorenzo Snow eene verrassing, door des avonds vóór zijne woning eenige hunner schoone Zionszangen aan te heffen. Terwijl de liefelijke toonen de lucht vervulden, kwam de profeet aan de deur en was er zeer over aangedaan, dat het koor hem dit teeken van herinnering bracht, en zeide hun, dat zij een goed werk deden, waarvoor zij zouden gezegend worden.

Het vinden van een ouden tempel beneden de oppervlakte der aarde wordt gemeld door Dr. Leon Berson, uit El Paso, in den Staat Texas. Deze geleerde reiziger dolf eerst eenige steenen op, die bedekt waren met hierogliefen of beeldschrift, welks ontcijfering inlichting van waarde verschaft aangaande de oude bewoners en

beschaving van, het vasteland van Amerika. Zulke ontdekkingen, die dikwijls in Amerika plaats vinden, bevestigen van jaar tot jaar meer de waarheid en echtheid van het Boek van Mormon, dat een geschiedenis van die oude volkeren geeft.

Korten tijd geleden is in Utah georganiseerd een gezelschap voor wetenschappelijk onderzoek en expeditie. Dit gezelschap zal spoedig na de in April te houden Algemeene Conferentie van de Kerk, een reistour ondernemen door Mexico, Centraal-Amerika en gedeelten van Zuid-Amerika, en zal bestaan uit 24 personen. Zij zullen uitsluitend met pak en zak te paard reizen, en zullen ook verscheidene oude ruïnen van steden bezoeken, die in den laatsten tijd in Centraal-Amerika ontdekt zijn. Dit zal de eerste expeditie van dien aard zijn, door personen van den Staat Utah ondernomen.

Ontslag en Benoeming.

Ouderling HENRY M. LEWIS is van zijne werkzaamheden in de Amsterdamsche Afdéeling ontslagen, en benoemd als President van de Brusselsche Conferentie.

Ouderling LAMBERTUS J. KRAGT, is de Groninger Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

Adressen der Hoofdkantoren.

De adressen der hoofdkantoren van de Nederlandsch-Belgische Zending en hare Afdéelingen en de namen der respectieve Presidenten zijn als volgt:

President der Zending: ALFRED L. FARRELL; Hoofdkantoor: Izaak Hubertstraat 120, Rotterdam.

Rotterdamsche Conferentie: PAUL ROELOFS; Izaak Hubertstraat 120, Rotterdam.

Amsterdamsche Conferentie: A. A. HINCKLEY; De Wittenstraat 111, Amsterdam.

Groninger Conferentie: A. VAN DAM; Oostersingel 5a, Groningen.

Arnhemsche Conferentie: A. PETERSON; Walstraat 6, Arnhem.

Luiksche Conferentie: M. L. LEE; Quai de l'Ourthe 9, Luik, België.

Brusselsche Conferentie: H. M. LEWIS; Rue du Tivoli 105, Laeken-Brussel,

België.

I N H O U D:

De Zevende dag en de Sabbat.	Blz. 65	Openbaring door Werken en Woorden	Blz. 75
Het leven van den Apostel Paulus	68	Onverschrokken en Schrande	78
De Zending in andere Landen	71	Gemengd Nieuws	79
Meededeeling	72	Ontslag en Benoeming	80
Reinheid	73	Adressen der Hoofdkantoren	80

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.